

Chronicon chronicorum ecclesiastico-politicum

ex huius superiorisque aetatis scriptoribus concinnatum ; qua non modo pontificum, archiepiscoporum, abbatum, &c., set et doctorum armis literisque illustrium, dies natalis ... egregiaque eorum ... facinora ... breviter delineantur ...

Gruterus, Janus

Francoforti, 1614

Qvintvm Capvt De Omnibvs Episcopis Argentininsibvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64659)

QVINTVM CA

PVT DE OMNIBVS EPI

SCOPIS ARGENTINEN

SIBVS.

Argentina potentissima Germania ciuitas, à Rhenum sita, conuersa est ad Christum, aeterni Dei filium, imperante Nerone & concionante huc Romæ Diuo Petro Apostolo, à S. Materno Petri Apostoli discipulo, eiusq; sociis Valerio ac Eucharis, concionantibus Christum, intrepida voce: & virtute omnipotentis verbi, multa signa facientibus per totam Alsatiam. Atque persistit Argentina diu in vero Christianismo, namque circa annum Domini 330. Arius latissime spargere errores: Est etiam his ipsis Argentina grauissime infecta quemadmodum aliæ etiam vrbes ad Rhenum sitæ. Tandem tamen ab his erroribus in viam veritatis reducta Episcopis Ecclesiæ Metensis. Templum vero primum per ea anno Chr. 508. conditum est, etsi adhuc simplex & nondum sumptuosum, à rege Galliarum Clodouæo qui primum inter reges Galliarum Christum agnoscere cepit, & in nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis à S. Remigio Episcopo baptisatus est. Tum temporis Argentina Metensi Episcopatu (quod ad Ecclesiasticam Iurisdictionem attinet) fuerat. Episcopatus vero Argentinensis constitutus ac firmatus est, à potentissimo Galliarum Rege Dagoberto & Spirensis, Wormaciensis ac Moguntini Episcopatus ab Attyla misere vastatos, & ab Arianis infectos purgari fecit, ac amplissimis donationibus locupletari. Subditur Moguntino Archiepiscopo, ab Imp. Carolo Magno, veterum Germaniæ Episcopatu & Monasteriorum liberalissimo benefactore, multorumq; nouorum amplissimo fundatore. Huius Episcopatus gubernatores nunc

tantur à prima fundatione ad hæc nostra vsque tempora,
qui sequuntur ordine annotati.

I.

S. Amandus in Aquitania, ex honestissima familia, patre Serano, matre Amantia natus: Ultraiectinæ Ecclesiæ Episcopus, euocatus ex Ultraiecto, Argentinensi Episcopatu præficitur à rege Galliarum Dagoberto, cuius filium Sigbertum in castro Eysenburg, baptisauit idem sanctus fides & miraculis clarus Episcopus Amandus. Conciannus est Christum fidelissime & magno zelo: sed cum populus verbum Dei non solum non audire, aut pœnitentiam agere veller, sed contra veritatis verbum crudeliter etiam tumultuaretur: cessit Amandus isti furori, & resignata Episcopatus gubernatione, anno Christi 640. Monasterium a se & Dagoberto fundatum ingressus est: vbi post aliquot annos febribus correptus ex hac vita mortali ad immortalæm fœliciter emigravit.

II.

S. Arbogastus Aquitanus, etsi sint qui ex Hibernia ortum afferunt: is Peregrinus & Heremita venit in Alsatia, ibique in sacro nemore eo pene loco, vbi nunc Haganoa sita est, oratorium sibi construens, Deo ieiuniis ac precibus diligenter seruiuit: non otiosus tamen prorsus, nam & prodibat, & accolas de vera Dei cognitione, de vero timore Dei, & vera per filium Jesum Christum inuocatione, reprehensu idolatricis cultibus, ac phanaticis opinionibus cõfutus diligentissime erudiebat. Hanc ipsam doctrinam confirmavit etiam miraculis, nam & immundos spiritus eiecit, & agrotos sanabat, & mortuos resuscitabat: perturbatas vero conscientias ita verbo Dei erigebat, vt hilares ab eo discederent, qui tristi ac perturbato animo accesserant. Hæc vera vitæ sanctimonia & summa sapientia cum innotuisset regi Dagoberto: vocauit ille S. Arbogastum sapissime ad se, eius vtens in grauissimis negotiis consilio. Quem cum videret singulari sapientia, & vera pietate ac

omnibus honestis virtutibus conspicuum esse senem, vocavit eum ad erudiendam in Christianismo tumultuantem tum & fœditissimis erroribus summe contaminatam Argentinam, cuius loci Episcopum etiam, ac S. Amalfridi successorem eum constituit, anno Christi 646. addito mandato, ut Argentinenses audirent hunc Doctorem, & eius voci tanquam divinæ legi obtemperarent. Præfuit interim docendo & concionando annis 12. Suscitavit orationibus suis à mortuis Sigibertum, Dagoberti regis ex Mechthildis Saxonum ducissa filium, qui in venatione prope Ebersheimmunster ab apro percussus postero die obiit: quo pietatis officio dedit rex Ecclesiæ Argentinensi S. Sackium cum tota adiacente ditione: quam superius corruptam corrupta voce, quasi Manudatum hodie adhibent pellant. Decessit ex hac vita, anno 658. sepelitur iuxta sepulchrum in colle, quem D. Michaelis collem vocant: idem ita postularat, imitaturus fatum Christi, qui etiam in Hierosolymam in loco sceleratorum passus fuisse. Post multis annis labētibus supra tumulum eius, monasterium S. Arbogasti, & in eadem vicinia summum templum Argentinense aedificari cœptum est.

III.

Rodtharius ducali origine & stemmate natus à rege Galliarum Childerico, Episcopus Argentinensis constituitur, ex regis Curia magistro, ac strenuo equestri ordine viro: iuxta versiculum:

Ex gladio baculum dux fert Rodtharius istum.

Præfuit is Episcopatu quinque tantum annis. Obiit anno Domini 663. Sub hoc antistite fundavit & cōstruxit octiduum annis post mortem S. Arbogasti, videlicet anno Domini 660. Childericus Galliarum rex, Monasterium Argentinense in valle S. Georgii. Sub eodem S. Episcopus Nivernensis Adeodatus in Alfatia ad Mortam fluviolum, extruxit Monasterium vallis Galileæ, quod hodie Canonicorum

celebratum celebre collegium, Adeodati collegium: corru-
 pra vero voce S. Diedold vocari & appellari solet. Sunt
 qui abo ordine recitent successione Episcoporum Ar-
 gentinensium, sed falli & toto cœlo errare eos, & cer-
 tum est, & vetustis diomatibus etiam demonstrari
 potest.

IV.

S. Florentius Scotus, nobili familia natus, sanctorum
 Arbogasti, A Deo dati & Hildolphi amicus, peregrini-
 tionum comes, & exilii & Heremitica vitæ soci-
 oratorium sibi initio condidit ad Haselium fluuiolum
 in procul à Bruschio per celebri A satia amne, in densissi-
 nis nemoribus, qualia loca imprimis, tum amabant san-
 ctissimi isti patres, vetustissimos sapientes, Prophetas &
 Poetas: in hoc imitati, de quibus extat vetus ille & suauissi-
 mus versiculus:

Sylva placet Musis, vrbs est inimica Poetis.

In his hæc dabit operam sanctus Dei vir studiis Agri-
 culturae, diligenter interim Deo precibus & orationibus
 instans pro tota Ecclesia. Is ipse Rathildim Dagoberti re-
 gis filiam cæcam ac mutam à natiuitate, suis ad Deum O-
 ptimum Maximum in nomine Christi suis precibus vide-
 re ac loqui fecit. Pro quo beneficio rex Dagobertus eo i-
 plo loco, vbi S. Florentius oratorium suum hæcenus ha-
 buerat, magnificum construxit S. Florentio, & ipsius disci-
 pulis cœnobium Haselachium dictum, à nomine præter-
 fluentis riuus, in quo docebat ac legendo orandoque Deo
 seruebat S. Dei vir: donec tandem post Episcopi Rotharii
 mortem Episcopus Argentinensis Ecclesiæ eligeretur &
 designaretur vnanimi totius & cleri & populi consensu:
 anno Christi 663. Præfuit pie & laudabiliter annis duo-
 decim. Ac cum multi ad eum peregrinarentur Scoti, docti
 & pii homines: a edificauit ipsis Episcopus Florentius præ-
 clarum etiam cœnobium ad amnem Bruschium, in quo
 illi Deo precibus ieiuniisque seruebant, ac sacris scri-
 pturis discendis, summo studio operam nauabant. Eleua-
 bat de tumulo S. Arbogastum miraculis clarum. Postea

euocauit eum Deus ex hac miseriarum ac lachrymarum valle ad aeternam patriam: in qua illi (qui multos ad inferos docuerunt) fulgebunt tanquam Sol & Luna: anno Domini 675. Sepelitur in Scotorū cœnobio a se fundato, quod nunc S. Thomæ templum incolæ Urbis appellant, extra nunc intra muros situm.

V.

Ansoaldus successit S. Florentio, electus & confirmatus Episcopus a rege Galliarum Childerico: præfuit quatuordecim annis. Obiit anno Christi 680.

VI.

S. Iustus, eximie doctus & sapientissimus Episcopus obiit anno Christi 680. Præfuit vix plene duobus annis, pie ac sapienter. Scripsit commentarium in Cantica S. Iulianorum, qui in Trutenhusio Monasterio Canonice Regularium extat manu authoris scriptus. Decessit eadem vita anno Christi 681.

VII.

S. Maximus successit S. Iusto: præfuit concionando docendo sex annis, vir summa vitæ innocentia & sanctitate præditus. Valēdixit momentanea isti ac miserata, anno Christi 686.

VIII.

S. Valentinus, vir sanctissimæ cōuersationis electus defuncto Maximo: præfuit tribus annis. Adiit Solemne casum nescientem, anno Christi 689.

IX.

S. Solarius venerandus & religiosissimus senex S. Valentiniano subrogatus, præfuit tribus fere annis. Concessit aeternam patriam, anno Domini 692.

X.

Bisulfus alius Giulphus, successit Solario antistiti, præfuit annis octo: Absolvit naturæ debitum, anno Domini 700. Numeri tamen propter vetustatem corrupti, alibi aliter inveniuntur: Successio autem hæc vera & certa est.

XI.

Magnus, eligitur in locum Biulphi: præfuit annis sex: obiit anno 706. inuenitur nihil de eo aliud, quam ex nobilissima eum profapia natum fuisse, ex qua tamen, non additur: adeo ignavi fuerunt superiorum temporum annuatores. Hoc tamen certum est, nullum vnquam alium assumptum esse in Canonicorum Argentinensium collegium, quam vel ex principibus, vel comitibus, vel Baronibus natum, qui que sedecim proavis ac atavis allegatis, honestum & legitimum, vel principem, vel comitem, vel Baronem se natum contestari posset. Vnde in vulgari dictorio de omnibus ad Rhenum sitis Episcopatibus, non inueniuntur dicuntur omnium nobilissima, sedes & Ecclesia Argentinensis. Adiciam vero hic bono studio vulgare illud & vnicatum vulgo dictorium, de Platea (vt vocant) sacerdotum ad Rhenum habitantium.

Curia, Summa: quia ad caput & fontes Rheni sita.

Constantia, Amplissima: dicitur enim habere sub Diocesi sua, supra mille & octingentas Parochias, & 400. Monasteria.

Basilea, Amœnissima.

Argentina, Nobilissima.

Spira, Religiosissima.

Wormatia, Pauperrima.

Moguntia, Venerabilissima, hoc est, dignitate & anthoritate ceteras maxime antecellens: sola enim illa post sedem Romanam, Sancta cathedra Moguntina dici solet, ex dono Pontificis Gregorii tertii.

Inter Sedes Episcopales ad Rhenum sitas dicitur:

dignitate & anthoritate ceteras maxime antecellens: sola enim illa post sedem Romanam, Sancta cathedra Moguntina dici solet, ex dono Pontificis Gregorii tertii.

Treueris, Vetusissima.

Colonia, Opulentissima.

XII.

Aldus successit antistiti Magno, præfuit novem
annis, legitur decessisse ex hac mortali vita, ad immor-
lem anno salutis 714.

XIII.

Gaorinus aliis Baroinus eligitur, Aldo mortuo præ-
fuit annis septem. Obiit anno Domini 721. Sub hoc
datum est Monasterium Schwartzacense, quod antea
fuit Arnolphi Augia dictum est.

XIV.

Landebertus constituitur Episcopus Argentorati
anno Domini 721. præfuit annis sex. Emigravit ex hac
mortali vita anno Domini 727. Sub hoc plurima Mo-
nasteria fundata sunt, quæ in opere Monasteriorum cele-
brentur potius & commodius quam hic.

XV.

Rodobaldus præfuit tribus annis Episcopus & E-
piscopus Argentinensi, evocatur ex hac vita anno Do-
mini 730.

XVI.

Magnebertus præfuit quinque annis, & obiit anno
Domini 735.

XVII.

Vbiolus aliis Laybolus, præfuit septem annis, obiit
anno salutis 742: quo anno natus est Carolus Magnus
Franciae rex.

XVIII.

Gundoaldus præfuit annis quatuor, obiit anno
746. Dicitur ab aliquibus Sunderholdus.

XIX.

Gaudo vel gando vir eximie doctus & sapiens, successit Gandoaldo, præfuit annis duobus. Obiit anno redempti orbis 748.

XX.

Vtho vel Otho præfuit annis sex. Obiit anno Domini 756.

XXI.

Wiggerus præfuit post Vthonem annis quinque. Obiit anno 761. Construxit Monasterium ad Rhenum, Monachorum cellam appellatum. Sub eius gubernatione fundatum est etiam Murbacense Monasterium, omnium Alsatia potentissimum, ab Eberhardo Alsatia duce S. Ottilia fratre.

XXII.

Wandelfridus successor Episcopi Wiggeri, præfuit quatuor annis, emigravit ex hac vita, anno salutiferi partus 765.

XXIII.

Otho vel Etho ab aliquibus appellatus, quem aliqui Habspurgium comitem fuisse, alii vero (qui magis verisimilia scribunt) ex Ethichonis Alsatia ducis genere, natum affirmant. Is Monachus primum legitur fuisse in Monasterio vallis sancti Georgii, in quo cum religio-
sissime viueret, designatus est eiusdem loci etiam Abbas. Cumque & Abbatia laudabiliter iam annis aliquot præfisset, missus est à S. Pyminio in Augiam diuitem monasterium recens à se fundatum, ut illic Abbatis dignitati & officio præesset: cum autem septē annis ibi sanctus esset officio Abbatis summa omnium laude, vocatus est tandem, Wandelfrido Episcopo mortuo, ad Argentinensis Episcopatus gubernationem à rege Galliarum P. pino. Vbi 8. annis bene & prudēter præfuit, construēs ac renouās, pulchreq; & longe ampliorib. ædificiis illustrans monasterio-

lum Cellæ monachorum, aliquo modo collapsam iam vastum : idque a suo nomine Ethenheimsmunster, quod Monasterium vicinum patriæ Ethonis (erat enim ex vicino oppido Ethenheim natus) cognominavit. Obiit anno Domini 773. Sepelitur in hoc ipso monasterio suo a se nouato ac locupletato, legitur fuisse Simoniacarum prædicatorum acerrimus vindex.

XXIV.

Aulidulphus successit Ethoni temporibus Caroli Magni, nondum Imperatoris: præfuit laudabiliter decem annis, decessit anno Christi 783. quo obiit etiam Hildegardis regina Caroli Magni coniunx, fundatrix Campidonensis Cænobii.

XXV.

Remigius alibi tamen Benignus appellatus: Abbatem nunc per veteris monasterii in valle Georgiana apud Alsatiam situm, eligitur in Episcopum etiam Argentinensem in cordibus totius & cleri & populi vocibus: præfuit laudabiliter annis viginti, peregrinatus est pedes Romam, vixit Adriano Pontifice, honorifice exceptus multisque sanctorum reliquiis donatus, eas omnes humeris suis in Remouensem Esthouium vsque in Monasterium recens a se conuictas deportauit. Construxit autem & fundauit magnificentissimum Cænobium Eschow, exoratus precibus sanctorum Virginum, Attalæ & Radunæ cognatarum suarum. Obiit Anno Domini 803.

XXVI.

Ratho euocatus a Carolo Magno Imp. ex Abbatibus Alsatien-
lis Georgianæ ad gubernationem Episcopatus Argentinen-
sis, summa cum laude ibi præfuit annis octo. Obiit anno Domini 812. Transtulit S. Florentii corpus ad Halberstadtium, vbi sanctus ille Dei vir antea oratorium sibi, & postea Monasterium construxerat, sumptibus ac munificentiis Dagoberti Galliarum regis.

XXVII.

Vtho Argentinensis, à quo platea (in qua parentes eius habitauerunt Argentinæ) hodie adhuc Vthonis platea appellari solet: & generis & ingenii animique virtute ac nobilitate clarissimus, assumitur & eligitur in Episcopum Argentinensem à toto clero & populo, anno Domini 812. confirmatur à Carolo Magno: præfuit annis nouem pie, & cum summa laude. Interfuit Aquisgranensi Concilio, quod congregauit ex omnibus Germaniæ Episcopis Ludouicus Pius, reformandæ Ecclesiæ ergo, mox post suam coronationem. Decessit ex hac lachrymarum valle, Anno Christianæ salutis 827.

XXVIII.

Erlenhardus alibi Vrlenhardus successit Vthoni, præfuit pie & laudabiliter annis septem. Decessit anno Domini 828.

XXIX.

Adelochus eligitur mortuo Erlenhardo totius Capituli consentu: præfuit pie & vti bonum Episcopum decem, annis & duodecim. Scotorum Cœnobium ad S. Thomam mutauit in Canonicorum collegium. Sub eo Himelgardis Imperatrix, Lotharii coniunx construxit & fundauit magnamque opibus & ornamentis illustrauit Cœnobiū Virginum Deo dicatarum Ehrensteinium: vbi ipsa Imperatrix cum filia Irmelgarde honorifice humata, & terræ mandata est. Obiit Episcopus Adelochus anno Christi 840. quo Ludouicus etiam Imperator ex hac vita emigravit.

XXX.

Bernoldus eligitur & constituitur Episcopus Argentinensis, anno Christi 840. fidelis doctor & informator suæ plebis, vir & vitæ sanctimonia, & eruditione insigni præclarus. Præfuit prudentissime annis septendecim. Emigra-

uit ex huius vitæ carcere ad libertatem æternæ vitæ, anno Domini 857. Sub eo Schwarzachianum cœnobium transfertur in alium ac tutiorem locum.

XXXI.

Ratholdus successit Bernoldo ex hac mortali vita cedenti: præfuit fideliter & pie, ac plurimum cœnobio Episcopatus annis octodecim, Imperante Ludouico secundo. Valedixit mortalium vitæ anno Christi 875. Quod ille Ludouicus Imperator è vita etiam emigrasse legitur.

XXXII.

Grimoldus, alius Brunoldus, eligitur vnanimi consensu totius, tam clericum populi, anno 875. Præfuit annis 10. Deceit anno redempti orbis 885.

XXXIII.

Regenhardus successit Grimoldo, electus à toto Episcopatu, quem diligentissime in administratione plurimum ditauit. Migravit ex hoc mundo, anno Christi 895. 10. Maii. Sub huius Episcopi gubernatione construxit, & fundauit Richardis imperatoris Caroli Crassi coniunx, monialium cœnobium Andlow, quo ipsa etiam mundo valedicens religiosissime vniuersiuitate hanc temporalem vitam. In quo & honorifice sepulta ac sepulta est.

XXXIV.

Baldramus gente & natione Bavarus, seu è Noricum, eligitur anno Domini 895. Præfuit prudenter & temperanter vndecim annis: fuit pius ac religiosissimus præfuit anno Domini 906. duodecima Aprilis.

XXXV.

Odobertus eligitur in Episcopum Argentinensem anno Domini 906. fideliter præfuit annis septem: tunc plurimum molesta esset, & iniuria Respublica Argentinensis.

mentis, secessit Episcopus ex vrbe in fortissimum quoddam castrum Rorenburg: sed furens plebs subornauit in eum ac laudabilem Episcopum suum sicarios quosdam, qui clam in arcem irruentes, Episcopum trucidarunt 30. August. anno Domini 913. Eodem anno etiam Berthardus Sprensis antistes à seditiosis duob. comitibus, Bernhar- do & Conrado oculis primum & visu priuatur, postea crudeliter interficitur.

XXXVI.

Godefridus Caroli Crassi è torore nepos, legitime electus successit Odoberto: præfuit duobus tantum mensibus, & decima Nouembrium eiusdem anni quo interfectus est Odobertus, decessit etiam ipse ex hac mortali vita.

XXXVII.

Richuinus dux Lotharingæ, sacrarum scripturarum insignis Magister, princeps pius ac religiosissimus, eligitur anno Christi 913, præfuit laudabiliter quindecim annis, in quibus Canonicorum collegium S. Thomæ egregie donauit & illustrauit. Obiit 30. Augusti, anno Domini 928.

XXXVIII.

Rothardus natione Sueuus, Præsul is eligitur post mortem & fata Richini. Præfuit annis vndecim diligentissime & vniuersissime. Deponitur & exauthoratur ab Imp. Othone Magno, propterea quod contra ipsum adhaesisset seditiosis principibus, Francorum duci, & Rheni Palatino Eberhardo, ac Lotharingæ principi Giselberto Imp. Othonis sororio. Ductus verò in Saxoniam Corbeienti Cœnobio includitur, vbi annis vndecim detentus ac tandem dimissus, cum Argentinam rediret, obiit illic anno 930. vbi cum honore præconio vel Epitaphio terræ mandatus est.

XXXIX.

Vto comes Francicus, Vtonis cuiusdam filius: eligitur

anno Christi 950. præfuit laudabiliter annis quindecim
Præful cruditus & omnis generis librorum studiosissi-
mus collector ac peruestigator, quorum magna ad-
pars in Bibliotheca Argentinensi adseruatur. Duobus
annis ante suum ex hac vita discessum, assumpsit conu-
rum Erkenualdū: ipse enim afflicta valetudine car-
ditus. Obiit anno 965.

XL.

Eckenbaldus vel Erckenbaldus, Aldericus cognom-
natus, humilibus, at piis & optimis parentibus natus, ac-
cessit Vithoni legitime vocatus & electus, præfuit
annis, etsi sint, qui eum diutius præfuisse arbitrentur.
eximie doctus Episcopus, sacrarum literarum Magister
& mediocris versificator. Scripsit carmine vitas quorundam
dam antecessorum suorum.

XLI.

Baldus pius & admodum religiosus dominus, successit
Erckenboldo, sed quo anno id ignoratur. Decedit
ex mortali hoc seculo, anno 979.

XLII.

Wildcrolfus aliquibus Vilderoldus dictus, subrogatus
Episcopo Baldo: præfuit annis 17. Etsi sint, qui duobus
tum præfuisse scribant: errant autem isti. Nam præfuit
Episcopus vere, cum Otho secundus anno Domini 968
in Italiam proficisceretur, qui tum isti Episcopo commissa
davit Alsatiam gubernandam. Postea anno Domini 980
fecit Monasterium Seltziense ad Rhenum situm. De-
uoratus est à muribus, arcano sed tamen iusto Dei iudicio
anno 997. duodecima Julii. Sepelitur in Ebersheim
flet Carnobio plurimum à se adamato ac liberalissime
tato.

XLIII.

Aldouicus vel Alewicus eximie doctus ac prudens

Diuitis Augie monachus, eiusdemque loci ab Otho-
 neratio constitutus etiam Abbas, confirmatus & conse-
 cratus à Pontifice Max. Gregorio V. tum cum Imp. Otho-
 nem Romam proficiscentem sequutus esset. Huic anno
 Domini 998. Otho iste tertius insignem scripsit epistolam
 in qua docet eum, quo modo monachos suos tra-
 ctare debeat, eumque ad perseverantiam in pietate ac vi-
 tu innocentia exhortatur. Eodem anno ab hoc ipso etiam
 Othone Imp. in Episcopatus Argentinensis fastigium col-
 locatus est, ubi praefuit pie & prudenter 3. annis. Obiit
 anno 1006.

XLIV.

Wernharius eligitur anno Domini 1007. praefuit lau-
 dabiliter ac utilissime vno & viginti annis, egregie ampli-
 ans ac illustrans Episcopatum Argentinensem. Sub eo
 combustum est fulmine & ignibus aethereis templum S.
 Thomae cum omnibus ornamentis: id reaedificauit, & ex
 fundamentis instaurauit Episcopus Wernharius, non de
 Ecclesiae sed de propriis facultatibus, anno Domini 1008.
 & aliquot sequentibus. Is ipse Wernharius, septimo suae
 gubernationis anno, videlicet anno 1014. D. virginis Ca-
 thedralem Basilicam Argentinensem, è lignis olim & co-
 ctis exiguæ valoris lapidibus, à rege Galliarum Clodo-
 neo Neophyto constructam demoliri cœpit, & ex funda-
 mentis renouari ac longe ampliorem & quadrato lapide,
 magnificentiore & fortiore, quam antea, fieri curauit.
 Auxit Bibliothecam multis bonis libris. Anno Domini
 1019. ingenti praelio vicit Burgundiones, Argentinensem
 Episcopatum iniuste depraedantes. Obiit postea anno Do-
 mini 1028. Vicesima octaua Octobrium.

XLV.

Wilhelmus eligitur ab vniuerso clero Argentinensi
 statim post euocatum ex hac lachrymarum valle Wern-
 harium. Praefuit laudabiliter annis 19. quibus primum

S. Thomæ collegiatam Ecclesiam incendio collapsam, & deformatam renouauit, & pulchre abfoluit. Anno 1047. cepit Parochiale templum S. Columban, vetustate collapsum, denuo instaurare, quod abfolutum, octo Canonicatibus illustrauit, ac tandem ipse consecrauit in honore S. Petri Apostoli. Monasterium Virginum in Elda, liberalissime donauit. Postea euocatur ex hac caua mortalitatis anno Domini incarnationis 1047. Sepelitur in nouo Collegio S. Petri, cum tali Epitaphio, in quo etiam mentio fit foundationis.

*Mille, quater denos & septem uiderat annos
Christus, Guntlhem hoc cum te gere solo.
Argentuenfis fueras qui Presul, & oelo
Fratribus hanc adem denuo munieras.*

XLVI.

Heczelo vel Heczelinus, eligitur año salutis 1047. pro fuit fideliter & utilissime annis octodecim. Is Canonorum S. Petri Collegio nouo, sex adhuc Canonicatus adicit: quod postea à Leone nono, comite à Dagberg Alti P. M. iterum est S. Petro dedicatum. Scribebat se Episcopus ille, quemadmodum & omnes ipsius antecessores, alio titulo vti erant: *Indignum Dei gratia pastorem Argentinensis Ecclesie*, in omnibus publicis literis. Postea auctori inuecti sunt. Obiit anno Domini 1065. Sepelitur in S. Petrum iuniorem à se illustratum, ac auctum cum tali Epitaphio:

*Qui uelatus erat Argentinense Tiara,
Dum studet hanc adem magnificare Dei:
Sex quoque prebendis abiit super athera felix,
Heczilonis humo molliter ossa cubent.*

XLVII.

Wernharius secundus, comes Habspurgenfis Gebzoni filius, natus anno Domini 1025. eligitur anno Domini 1065. præfuit 14. annis. Obiit anno gratiæ 1070. De huius morte varia sunt sententiæ: quidam ab Henrico

es IV. Constantinopolin ablegatum, & in eo itinere trucidatum a iunt. Chronicon vero Hirsaugiense longum commentum affert, de concepto grauisimo in Abbatem & monachos Hirsaugienses Episcopi odio, & ad Monasterium funditus vastandum suscepta expeditione, ibi tū eum equum conscendisse, & ab altero latere statim decidisse, ac subitanea morte in conspectu suorum omnium ex hac mortali ad aliam vitam sublatum esse.

XLVIII.

Theobaldus successit Wernhero, præfuit quinque annis & aliquot mensibus. Interfuit Comitibus Brixienfibus, in quibus Imp. Henricus IV. Archiepiscopum Ravennensem creabat & eligebat Romanum Pontificem, contra Gregorium septimum. Obiit anno Domini incarnationis 1084.

XLIX.

Otto pater comite ac Domino de alto Stauffen è Suevia, matre vero Himelgarde comitissa de Alta flamma, piatissima femina natus: constituitur Argentinensis Episcopus ab Imper. Henrico IV. qui fratrem huius Othonis, Dominum Fridericum à Stauffen, propter insignem fidem & alias heroicas virtutes ipsius, ita dilexit, vt ei Agnetem filiam suam matrimonii legibus copularet, eumque ex comite Stauffensi ducem Sueviae crearet. Profectus est cum Domino Godefrido de Bilione Lotharingia duce, aliisque multis Germaniæ Episcopis & principibus ad terram sanctam recuperandam, & sanctam urbem Hierosolymam è manibus ac potestate Saracenorum liberandam, quod feliciter factum est anno Christi 1099. quo Godefridus interrex Hierosolymitanus designatus est: etsi aurea corona se coronari non sit passus, quod Christus Dei filius coronam de sentibus ibi pro peccatis mundi gestasset. Episcopus Otho ex hac felicissima expeditione domum reuertus, cepit vna cum fratre suo Friderico Sueuorum duce ac matre Himelgarde, Selestadii construere & liberalissime dotare præposituram sancti Fidis, tum Ecclesiam

Dominici sepulchri appellatam, quod ad imaginem templi Hierosolymicani eam fieri & construi fecisset. Obiit anno Christi 1100. cum præfuisset annis sedecim cum laude.

L.

Baldouinus successit Othoni Episcopo, præfuit tribus integris mensibus, & ex hac vita mortali euocatus eodem quo electus est anno.

L I.

Chuno eligitur anno Christianæ salutis 1101. ab Imperatore Henrico IV. præfuit viginti duobus annis extra intra Argentinam tam negligenter, tam illaudabiliter, quod gubernatione Episcopatus deturbaretur: legitur per suam gubernationis annis vna cum quibusdam nobilibus viris fundasse & construxisse Monasterium Boumgartense. Obiit anno Dominicæ incarnationis 1123.

L II.

Bruno vir sanctissimæ conuersationis, eligitur à Canonorum Argentinensium senatu, anno incarnationis filii Dei 1123. Eiectus est paucis annis elapsis ex Episcopatu, ab Imperatore Lothario Saxone, cui summe inuisus erat: etsi talis odii ratio nusquã reddatur. Reconciliatus tamen Imp. intercedentibus imperatricis precibus præfuit dignitati restituitur. Quã diu vero præfuerit Episcopatu nusquam inuenitur. Catalogi virum, & sanctum, & præfuisse vno ore confitentur, & affirmant omnes.

L III.

Gebehardus successit Brunoni legitime electus, præfuit Episcopatu prudenter, sed quot annis, ignoratur: Pugnavit bis felicissime contra Sueviæ ducem Fridericum anno Domini 1130. prope pagum Gingenheim, & iterum post sexennium, in quo ingenti prælio vicit Suevorum ducem. Emigravit tandem ex hoc lugubri sæculo, anno Domini 1141.

L IV.

LIV.

Barcardus eligitur concordibus totius cleri sententiis, anno gratiæ 1141. præfuit bene & vtiliter 20. annis, liberalissime donavit & auxit Xenodochium Argentinense. Sub eo conflagrauit, & iterum instauratum est templum S. Thomæ. Obiit anno Domini cæ incarnationis 1161.

LV.

Rudolphus consequutus est Episcopatum, anno Domini 1161. non per legitimam electionem, sed Simoniacis largitionibus ac prædictis. præfuit octodecim annis. Depouitur & exauthoratur, iterum ab Alexandro tertio Rom. Pont. anno 1179. mense Aprili. Idque in publica Synodo factum est Roma, cui 500. Episcopi & Abbates interfuerunt.

LVI.

Conradus eligitur vnanimi consensu totius Capituli Argentinensis, exauthorato Rudolpho, 30. Decembrii, anno Christi 1179. Emigravit ex hac vita mortali mox sequente anno Christianæ salutis 1180. in die S. Thomæ Apostoli.

LVII.

Henricus Baro ab Hasenburg, eligitur vno omnium Canonorum Argentinensium ore in successorem Conradi: præfuit decem annis. Sub eo fundatur cœnobium Trantenhusium ad pedem montis S. Odyliæ. Obiit anno Domini 1190 in Calendis Aprilis.

LVIII.

Conradus secundus, Baro Hunnenburgius, Alſata: eligitur vnanimi totius cleri consensu anno Domini 1190. præfuit fideliter & laudabiliter annis duodecim: obiit anno reparatæ salutis 1202. Opposuit se Imp. Philippo, Barbarossæ filio: ob quam causam ab Argentinensibus captus dicitur, sed à Philippo tandem (vt erat ille mitis & clementissimus Imperator) receptus in gratiam, & è custodia liberatus.

LIX.

Henricus comes à Veringen, Sueuus: pius ac religiosus, pacis publica, & bonę inter omnes homines tranquillitatis author & custos, promotor & conseruator studiosissimus. Præfuit sapienter & vtilissime vno & viginti annis. Instaurauit iterum castrum Dagenstein, pene collapsum, Dagoberti Galliarum regis olim sedem ac domicilium, ab eodem etiam extractū, & quasi Dagoberti laqueum aut saxea moles dictū. Decessit anno incarnati verbi millesimo centesimo undecimo Martii: Sepelitur honorifice & magnifice in chælo S. Andrea: quod est in Basilica Cathedrali.

LX.

Bertholdus princeps à Teck, Sueuus: eligitur legitime & concorditer à toto clero Argentinensi, præfuit moderatè & prudentissime quindecim annis. Erat ei pacis & omnes homines conseruandę summa cura: diligentissimus inter publicas & priuatas personas compositor, & diligentissimus & felicissimus. Monasteria & Canonicorum collegia, non vrbs tantum, sed totius Episcopatus libertatem iuuabat, & ornabat. Schwartzachium ac Osoyphocellam, Cœnobia Alsatia: conflagrata egregie iterum quasi de nouo fundauit, & pulcherrime illustrauit. Princeps summis virtutibus præditus: castus, placidus, misericors & benignus in omnes pauperes ac opprobrios. Ac etsi pacis esset studiosissimus, tamen cum Episcopatum Argentinensem, conscripto in hoc exercitu, tunc re inuaderet & depradaretur Henricus rex, Imp. Fridericus II. filius, absente patre Friderico: prodiit collecta milia Bertholdus Episcopus, & inuocato Dei auxilio, hostium Alsatia grassantem magnanimiter ac fortiter profligauit: castra hostium Thann Pernsteinium & Geyrbaden circumdione cinxit, & facta deditioe in potestatem suam accepit: Victorque Argentinam reuersus, conuocato toto clero & populo, publicas Deo seruatori & opitulatori inuocatas egit, anno 1228. Pugnatum est acerrime supra Blodelshymium, non procul à Rebenheim.

magna pars in fugam verforum hostium misere sub-
terit. Obit Episcopus Bertholdus cum summo
comitum tam spiritualium quam secularium lactu, anno
Christi 1239. Sepelitur honorifice in sacello S. Andreae:
pro Henricum Veringensem.

LXI.

Henricus comes à Stahleck, Suenus: eligitur anno
Christianæ salutis 1239. præsuit vno & viginti annis: fuit
vir sapiens, prudens, iustus & quique amantissimus. Pugna-
vit pro Henrico Thuringiæ Landgraviò ab Electoribus
Imperii contra Fridericum secundum eiusq; filium Con-
radum electo: feliciter recuperavit Alsatia: vrbes, quas ma-
licis artibus alienatas ab Imperio sibi violentia quadam sub-
traxerat Conradus Friderici secundi filius, Imperator à patre
constitutus, sed ab Electoribus Imperii repudiatus, & re-
propter iterum electus. In hac ipsa expeditione funditus euer-
tit Episcopus Henricus firmiora ac munitiora Alsatia: ca-
stra, videlicet, Ille Wigkersheimium, Gengenbachium,
Cronenburgum, Malbershusium, Ortenbergum, Offen-
bergum, & alia plura. Post hanc expeditionem & adeptam
viciniam: quiete postea præsuit suo Episcopatu ad finem
vix vsque. Decessit autem anno Domini 1260. quarta
Nonarum Martii. Sepelitur in sacello S. Andreae.

LXII.

Waltherus Baro de alto Geroldislegko cis Rhenum:
eligitur vnanimi consensu totius cleri Argentinensis, vno
tantum aduersante, Henrico videlicet Barone à Geroldis-
legko: Id in Vigilia Palmiarum anni 1260. factum est: con-
firmatur & consecratur sequente anno 1261. à Wernhero
Archiepiscopo Moguntino. Ingressus est Argentinam pro
veteris mori. conseruatione, splendida & maxime insigni
pompa, prima die Februarii: comitabatur eum Abbas San-
gallensis, Bertholdus à Falckenstein, mille ad omnem
viam excipiendâ paratissimis equitibus. Abbas vero Maur-
bacensis Alata, quingentorum equitum comitatu. Po-

stero die, quo D. Virginis purificatio celebrabatur, cum ex ha
 uit Waltherus primam Missam in praesentia cum dicto
 Abbatum, tum Principum etiam & comitum ac Baronum
 plurimorum. Gessit biennale bellum, & atrox ac funestum
 totique Episcopatu summe perniciosum, contra S. P.
 Argentinensem, euocato prius ex Argentina in uisum
 ro suo: Post varios autem conflictus ingenti praehincis
 tandem est, non procul ab Argentina: et si ipse ita flamma
 pugnasset, ut confossis sub se duobus equis, in terram
 iam insiliisset. Videns autem omnia esse desperata, &
 miserrime cedi, ipse fuga sibi consulens, vix elapsus est
 duobus equestri ordinis hominibus Bernharo Immo
 hardo, & Wolfelino Maygenrisio. Caesi sunt in exi
 Episcopi, vestibulq; exuti sexaginta nobiles viri, inter
 erat & Hermannus à Geroldissecko Episcopi germani
 frater, praefectus prouinciae Rhenensis à Basilea usque
 vsque. Hi omnes apud Doroldisheimium in Iohann
 rum domus templo humati, ac terra parenti redditi
 Capti vero sunt 76. nobiles viri, qui funibus (quos
 ciuium perniciem praeparant) ligati & uincti in
 sunt deducti. Ex ciuibus Argentinensibus, vnus tantum
 desideratus legitur, Hilgerinus Ianio, qui captus à
 Episcopo, trucidatus est. Nolente vero Episcopo vllam
 ciliationem admittere, Episcopatus ab Argentinensibus
 ferro, incendiis, & rapinis misere vastatus est. Actum
 compositione & pace ab ipso etiam Richardo Angli
 ad imperii gubernationem vocato, sed frustra. Spem
 enim Episcopus alioqui per clandestinam aliquam
 nationem futurum, ut nobiles captiui liberarentur, quos
 Serras ipse misisse scribitur, ut vinculis & catenis ita
 sis euaderent. Idque consilium profuisset ipsis, & fru
 fuisset, nisi iratus Episcopus incogitauerit ipsam
 calliditatem coram Richardo rege & senatoribus quor
 dam Argentinensibus prodidisset. Videns autem tam
 in quantas calamitates induxisset Ecclesiam Argentin
 sem: dolore animi potius quam corporis aliqua argenti

ex hac vita emigravit, anno 1263. paucis diebus ante
Pascha: Sic belli finis erat, iuxta illud Poeta:

Pugna suum finem, cum iacet hostis, habet.

Sepelitur apud Doroldisheimium. Huius belli totam Hi-
storiam Carmelita quidam Petrus copiose descripsit, in
Chronicis Argentoratensibus. Canonici, mortuo Episco-
po, redierunt in gratiam cum Senatu populoque Argenti-
nensi: libenter accipientes propositas pacis conditiones: &
ex eo tempore D. Virginis Basilica Argentinensis, ad hanc
usque tempora in potestate civium Argentinensium
fuit. Vide de hoc bello Paralipomena addita Chronicis
Abbatis Urspergensis Conradi à Lichtenaw.

LXIII.

Henricus Baro à Geroldissegko ex Walsgouia natus:
Cantor antea summae Basilicae Argentinensis: cui solo, ex
transverso clero contra edictum Waltheri Episcopi de faci-
enda secessione, in urbe manenti, nihil fuerat negotii cum
bellis illis tumultibus. Nam is ipse solus etiam antea in
electione Episcopi obstiterat suis suffragiis Walthero, vi-
dens forte (ut hominum sapientum animae vaticinantur)
non futurum eum utilem gubernatorem. Is inquam Hen-
ricus vitae mitis, ac natura placidus, eligitur iam post mor-
tem Waltheri, concordibus totius cleri populi que suffra-
giis in Argentinensis Ecclesiae praesulem, anno Domini
1263. Erat ob multas egregias suas virtutes toti Reipubl.
Argentinensi charissimus, & omnium civium amicus sum-
mus: praefuit laudabiliter, pacifice & utilissime decem annis.
Primum recepit in urbem monachos Augustiniana pro-
fessionis. Habuit aliquandiu apud se Albertum Magnum,
Katisponensem Episcopum exulem. Obiit anno Domini
1273. Sepelitur splendide & honorifice in summa Basilica
Argentinensi.

LXIV.

Conradus Baro de Liechtenberg omni virtutum ge-
nere ornatissimus: eligitur anno Christianae salutis 1273.

Præfuit laudabiliter ac vtiliter annis viginti sex. Sube-
choata est primum à Senatu populoque Argentinen-
fis illa & admirabilis Argentinensis Basilica turris
tius Germaniæ spectaculum & ornamentum cuius
anno Christiana salutis 1777. ab Erwino de Schem-
tuario Latino & Architectone insigni absoluta est
viginti octo. Anno autem Domini 1299. ob fidem
ne comite Friburgensi, Episcopi Contradi nepotem
re, Friburgum: iuuit hunc cognatum suum Contradi
piscopus, qui egregius bellator, non robore tantum
poris, sed consiliis & industria reigerenda valebat
me. Cum itaque urbem Friburgensem graui ob-
cinctam obequiraret, torus sericatus & egregie triu-
Episcopus, ad fortiter & strenue oppugnandam
vndiquaque cohortans militem: irruit in eum Lan-
dam Friburgensis, homo iuuenis & temerarius, is Ep-
pum incremem, nec tale quicquam metuentem lance-
ficiens, incolumis iterum ad suos elapsus est. Episcopus
eo vulnere, obiit post diem tertium, vigesima quarta
licet Iulii: Inde Argentinam reuectus, honorifice
ræ mandatus est in sacello S. Ioannis Baptista, prop-
mam Basilicam, cum honesto Epitaphio:

LXV.

Fridericus Baro Liechtenbergius, Contradi Ep-
germanus frater, antea præpositus summi Collegii Arg-
tinenfis, virtute & vitæ honestate fratri non inferior
posterior. Eligitur 15. Septembrium Anno Domini
etsi iuuitus, & nihil tale vel sperans vel ambiens. Cer-
matur & consecratur statim à Gerlaco Eppenstetio
chiepiscopo Moguntino, cum eo ipso tempore Cer-
haberentur Argentinæ ab Alberto Austrio, Rom. Re-
à quo mox etiam in iisdem Comitibus regaliū suorum
uestituram, ac privilegiorum confirmationem consequi-
est. Episcopus ita designatus & confirmatus, hominum
nisi bonorum ac aliqua virtute præstantium an-
con-

consuetudine delectatus: praefuit sapienter sex annis. Sub
 Wilhelmita in urbem recepti & turris illa (qua septena
 mundi mirabilibus octauum annumerari potest) absoluta
 est. Erat sacerdotum Concubinas alentium ac fouentium
 summus osor, & grauissimus in eisdem animaduertor. Obiit
 anno 1306. vicelima Decembrium, qua erat S. Thoma vi-
 gilia. Sepelitur prope fratrem Conradum in sacello S. Io-
 annis Baptista, quod est in summo templo Argentinensi.

LXVI.

Ioannes nobilis à Dirppheyin, Heluetius: illegitimo
 natus ex pago Eslingen, in agro Tigurino, Vir eximia vir-
 tute, sapientia & vitæ bonitate praeditus: doctrina vero,
 & imprimis vtriusque iuris scientia clarissimus: Designa-
 tur primum praepositus Tigurinus, & postea Episcopus
 Eptentensis ab Alberto Austria, Romanorum Rege, cuius
 antea fuerat Cancellarius, & intimus Consiliarius.
 Praefuit Aystadii duobus annis, Et à Pont. Max. Clemen-
 te V. Argentinensi Episcopatu praeficitur, anno Domini
 1307. cum iam Argentinæ dominaretur quatuor Episco-
 pi per discordiam electi, Ioannes Baro de Flerchingen,
 Summae Basilicæ praepositus: Ioannes Baro ab Ochsensteia
 Scholasticus Alberti regis ex sorore nepos, Hermannus
 comes à Dierlstein, & Ioannes Baro ab Eremburg: quibus
 omnibus repudiatis & exauthoratis, pontificia autoritate
 intercedente obtinuit sedem Episcopalem Ioannes à Dier-
 pheyin, primus qui contra Canonica electionem intrauit
 in Argentinensem Cathedram: Praefuit autem utilissime &
 cum summa omnium laude 22. pene annis, quibus Episco-
 patum egregie auxit, ampliauit & locupletauit. Fuit prin-
 ceps pacificus, hospitalis, benignus erga pauperes: omnib.
 charissimus, tam summo quam infimo loco natus: Oeco-
 nomus vero longe optimus. Multos Alsatia pagos mœni-
 bus ac fossis muniti fecit, vt ingruentibus bellorum tem-
 pestatibus, vim aliquam sustinere possent, donec ipsis com-
 mode subueniretur. Molsheymentse oppidum amplia-

uit, & anno domini 1316. egregie illustravit cum arce
Xenodochio, in quo post fata sua voluit sepeliri. Redit
in urbem Carmelitas. Valedixit huic mortali vita
Domini 1328. sexta Decembrium. Sepelitur Molbach
in Xenodochii à se fundati & constructi templo.

LXVII.

Bertholdus comes à Bucheck, Landgravius
ex Burgundionibus filius: Teutonicus Dominus, vir
pia & morum probitate, animique erga bonos lenitas,
ga feditiosos vero magnitudine nemini secundus, electus
in Episcopum Argentinensem 21. Decembrium, anno
nato Christo 1328. Fuit pacis & concordie per
vitam suam studiosissimus, clero & civibus charus,
quando tamen ab aliquibus Canonicis (quos propter
cubinas saepe reprehensos, seuerius tractarat, & quorundam
ricum quendam Baronem à Signow suum rētor
tem contra Ioannem Baronem Liechtenburgium, qui
situm summi templi esse vellet) captus, in Kirclo
per quatuor menses detentus, & certis tamen pacis
ditionibus tandem, urgentibus negotium Pontificis, &
quibusdam principibus, iterum dimissus est. Ad hoc
iam à vicinis quibusdam ciuitatibus ad arma sumenda
destissime se gessit: vbi excitatis in se ab Imp. Ladouico
uaro hostibus supplex factus pacem sibi suisque
men sine magno auri pondere quod facile omnia
potest) impetrauit: eam illibatam postea conferuit
per, Praefuit Episcopatu viginti quinque annis operibus
vtilissime. Condidit & erexit sacellum D. Catharinae
festum in summis deliciis habere est solitus, quod
in hanc mortalem vitam natus, & eodem ad Episcopatum
gubernationem fuisset electus. In eo sacello fecit
ri sepulchrum, in quo mortuus conderetur: sed quoniam
tumulus ei ornatiore & magnificentior iusto videretur,
noluit ibi sepeliri, sed vt esset & haberetur iste tumulus
preparatus, omnibus saeculis, Dominicum saluatore

sibi sepulchrum statuit & serio mandavit: sibi non procul
 inde solum constituens simplicioris sepulturae locum, in
 quem positus est tandem ipso fatali sibi die S. Catharinae
 anni à nato Christo Millesimo trecentesimo quinquage-
 simo tertio: cum paucis mensibus ante mortem suam, o-
 mnibus corporis viribus plane destitutus Episcopatum re-
 signasset Joanni Baroni Liechtenbergio, summi Collegii
 praeposito, cuius tamen instinctu olim captus, & misere
 tractatus fuerat. Sub eo coepit contrui à civibus quibus-
 dam Argentinensibus Carthusia. Vastavit Stauffenbur-
 gem & Hohensteinium castra, propter rebelles & seditio-
 sos quosdam Centauros. Dambachium vero & Persium
 & pullos pagos, mœnibus ac fossis pulchre ad vim su-
 vendam muniuit.

LXVIII.

Ioannes Baro Liechtenbergius, praepositus summae
 Basilicae Argentinensis, eligitur à vivente & adhuc super-
 bente Episcopo Bertholdo, consensu totius cleri anno Do-
 minicae incarnationis 1352. in die S. Andreae. Erat vir hu-
 milis, mitis, placidus, misericors & benignus erga paupe-
 res, nec superbus nec ambitiosus, simplicissimo habitu ac
 habitu contentus, diligens & severus religionis cultor:
 Quaequid factorum officiorum aut munerum alii Episco-
 pi suffraganeis suis commendant, id omne faciebat ille
 prope studio & gaudio summo. Praefuit utilissime duodecim
 annis, & quindecim septimanis. Emit ad Episcopatum
 Argentinensem, à Ioanne ultimo Alsatiae provinciae co-
 mite, Landgrauionatus Alsatiae possessiones omnes, anno
 Domini 1358. Haganoam & Selestadium Alsatiae civita-
 tes, sibi iuvitias strenue vltus est. Dachensteinium Cœ-
 nobium regularium S. Augustini Canoniorum funda-
 vit & erexit primus. Obiit animi mœrore consumptus, in
 die S. Crucis, anno Domini 1365. quod impune grassan-
 tes Anglos, Alsatiam & omnem circumiacentem regio-
 nem, misere videret vastare. Sepelitur in maioris Basilicae

h h h

Argentiniensis sacello D. Ioanni sacro, in quo eiusdem
milia, duo alii etiam Episcopi requiescunt. Habetur
adhuc sanctus.

LXIX.

Ioannes comes Lutzburgius, Imp. Caroli IV.
Venceslao fratre nepos, Gallus cognominatus, &
Lynia: quod in Gallia educatus esset, & pater Venetiarum
comitatum Lyniensem gubernasset. Mittitur is
à Rom. Pont. ad gubernationem Episcopatus Argenti-
nensis, cum ibi inter duos alios per discordiam electio-
Episcopatus possessione per integrum annu discepta-
esset. Ingressus est Argentinam, & honorifice ibi
ptus ab vniuerso Clero, item à Senatu populoque,
cima Iunii, anno Christianæ salutis 1366. Erat præ-
forma elegantia, & corporis robusti, vere heroica
conspiciuus: mensa deliciarũ, cibi videlicet ac potum
& opipari percupidus: homo alioqui simplex, & quã-
tius ab aliis regebatur, quam quod ipse regere, vel præ-
set, vel ausus fuisset. Præfuit laute viuendo quinquen-
nis, & anno Domini 1371. Moguntinæ sedi præfuit
Pont. Gregorio XI. & Imp. Carolo IV. Præfuit
bus annis, & obiit anno 1373. non sine veneni suspitione
Sepelitur honorificè in Erbachio præpotenti Kamp-
Cænobio.

LXX.

Lambertus nobilis à Buren, Alfata: Gulielmi
autati filius: constituitur & confirmatur anno
1371. Episcopus Argentinensium, à Rom. Pont. valde
pacienter idferente, & admodum grunniente senatu
nonicorum. Fuit is primum Monachus apud Neov-
eximie doctus, inde Gengenbacensi Abbatiæ præfuit
cum non diu ibi præfuisset, ad Brixienfis Episcopatus
gubernationem euocatus est: vbi cum etiam non diu
uum Ecclesiæ sedisset, præfecit eum summus Pontifex
banus quintus, Spirensi Episcopatu, cum semper in

Imp. Caroli IV. esset Cancellarius, ac propter excellentem
 eruditionem cum summa sapientia ac prudentia coniun-
 ctam precipuus Confiliarius. Spirensi Ecclesie praefuit v-
 rillime nouem annis: cum resignasset autem Ioannes E-
 piscopus Argentoratensis gubernationem sui Episcopatus
 Canonicis, & ipse Moguntinus iam fieret Archiepiscopus;
 Canonici vero Argentinenses disceptarent inter se de alio
 in ipsius locum eligendo: iuuit Carolus IV. hunc Lambert-
 um, vt ex Spirensi Argentinensis etiam Episcopus contem-
 pli Romani pontificis fieret, anno vt dixi 1371. Praefuit ibi
 annis quatuor, & Babenbergensi Ecclesie Episcopo Lu-
 douico ex hac mortali vita euocato, consequutus est eius-
 dem Imp. Caroli IV. (cui longe fuit charissimus) op. Ec-
 clesie etiam Babenbergensis possessionem, ibi resignata
 Argentinensi, praefuit annis viginti tribus laudabiliter, ad
 annum vsque Domini 1398. quo Bambergensi, etiam Epi-
 scopatus Magistratu se abdicans Gengenbachium rediit,
 vbi religioni Christiane totus deditus per pauculos men-
 ses, mortuus a honorifice sepultus est. Sub hoc Episcopo
 facta est secunda Anglorum irruptio in Allatiam ac Ergo-
 uiam, omnia hanc provinciam cum Oppida ac Monasteria
 misere vastantium: Hi ab hostium magna clade affecti,
 retrocedere & fuga sese conseruare coacti sunt, plurimis
 in apud Dominorum fontem Cœnobium virginum in
 Ergouia.

LXXI.

Fridericus Baro à Blanckenheim constituitur à Ro-
 mano Pontifice Episcopus Argentinensis contra discor-
 dem electionem Canonicorum Senatus, qui duobus suff-
 ragabatur, Ioanni videlicet Baroni ab Ochtenstein summi
 Collegii Decano, & Georgio Comiti à Videntz Schola-
 stico. Ingressus est Urbem Fridericus praemisso antea con-
 firmationis Pontificiae diplomate vicesima Decembrium
 anni à nato Cht. 1375: vbi cum à clero tam à populo ho-
 norifice exceptus est, Capitulo vero iniquè ferente ipse
 aduentum. Erat homo omnino iuuenis, sed doctus, sapiens

ac legum imperialium peritia clarus : at infatigabiliter
 rus, & egregius artifex emungendarum cum è clero
 à populo pecuniarum, qui & inuiditatis & inuiditatis
 ctionibus ditiones suas grauiabat, clero peccanti graui
 mas multas irrogabat : nobilium quaedam arces ac popu
 violentia ad se rapiebat, & morientium ciuium reliquias
 fessionibus mire etiam insidiabatur : quibus malis
 capit cum clero tum vniuerso populo inuisus fieri
 me. Præsuit sic sedecim annis. Gessit graue & inuoluntarium
 bellum contra Argentinensem Rempublicam anno
 nati filii Dei Millesimo trecentesimo octogesimo octo
 id eleganter & succincte descriptum, quare & legendum
 rali yomenis Vrspergensis Chronico additis. Videns
 se & clero & vrbi inuisum esse, & diutius ibi harere
 posse, cepit de alio Episcopatu acquirendo cogitare
 Pont. Max. instare, apud quem obtinuit vtriusque
 traiectini Episcopatus possessionem iure permutato
 tamen accipienda, ita vt ipse Vltraiectum, Vltraiectum
 vero præsul, Dominus Gulielmus Argentinam profectus
 retur. Id factum est anno Dominice incarnationis Millesimo
 fimo trecentesimo nonagesimo secundo.

LXXII

Burcardus comes de Lutzelsheim, antea Summa
 filica prapositus, eligitur contra approbatam à Romani
 Pont. permutationem, de qua dixi : à senatu summi Col
 legii Argentinensis, anno Domini 1392. in Episcopatu
 Sed cum is desperaret se posse retinere tantæ rei posses
 sionem contra Gulielmum pontificia autoritate confirmatam
 tum : cessit Gulielmo libenter & bona pace, retentam
 tamen superioris Manudati, oppidi videlicet Ruffach
 acadiaentium pagorum ditioe : quam tamen etiam
 dem resignauit. Nam cum sui generis vltimus esset, re
 Religionis professione, pontificia dispensatione inter
 niente vxorem duxit, ex qua pater duorum filiorum
 ctus est, Iacobi videlicet ac Gulielmi comitû à Lutzelsheim

quod Friderico Rheni Palatino (in quem seditiosi fuerant) ditione sua eieciti & in exilium pulsi, sine hæredibus decederunt. Sic comitatus Lutzelsteinensis ad Rheni tandem Palatinos devolutus est, anno Domini 1452. Præfuit tamen Burcardus iste duobus annis Argentinensi Ecclesiæ, antequam Gulielmo Ultraiectino cederet.

LXXIII.

Gulielmus comes Dieffensis pontificia autoritate, & permutationis iure ex Ultraiectino ad Argentinensem Episcopatum euectus est, anno Domini 1394. Is Friderico à Blanckenheim non dissimilis moribus & vita, homo animi profusus inconstantis & inquieti, statim à Senatu populoque Argentinensi dissidere cœpit, tandem, donec ad arma etiam tandem res perueniret. Gessit autem bellum pluribus annis cum Vrbe Argentoratensi, omnino tamen infeliciter. Etsi enim dimidiam partem prouinciæ Transrhænanæ Offenburgum videlicet, Gengenbachium, Ortenburgum, Cellam Harmensbacensem, & alia adiacentia loca (quam omnem regionem Argentinensis Episcopus 44. aureorum millibus ab Imperio Romano, meritis & virtutibus Domini Bertholdi à Buchegk, impignoratam & Hypothecam factam possedit) Ruperto regi ex Palatinorum familia nato libere reddidisset: Zaberniamque Lotharingia: duci tradere voluerit, vt si non proprio, tamen alieno saltem subsidio feliciter contra ciuitatem bellum gerere & triumphare posset: tamen coniuuentibus Domino Hugelmanno de Vinstingen Decano, & Friderico de Hohenzollern Camerario, à ciuibus Argentoratensibus in Mollesheim oppido (in quo frequens residebat) captus, Argentoratumque deductus est. Hæc inter ipsi & ciues Argentinenses dissensio, cum ab Archiepiscopo Mogantino Conrado Barone à Weinsperg, & à Marchione Badensi (qui præsentibus Argentinæ fuerant) sopiri dirimique nequaquam posset: prædicti duo Canonici & senatores aliquot ad Conciliū Constanciense citati sunt, illucque Gulielmus etiam Episcopus perductus. Cautione

autem ab ipso & à civibus ibi recepta, causa ventilari cepit
mutuisq; articulis longo tempore, vt fieri solet, in libello
conscriptis, Episcopus libertati tandem restitutus est. Ci-
uitas vero ob iniectas in præfulem manus, centura
stolicas & Bānum Imperialem, absolutionis expetens
ipsi concilio Constanciensi, tum Sigismundo Romano
regi, quod Imperii principem cepisset, aureorū numerum
ingentem summam persoluit. Episcopus Mollesheim
reuerfus ibi semper deinceps sedit, inuisus vrbi, inuisus
ro, inuisus omnibus, quia molestus omnibus, in ingentibus
insatiabili auaritia. Præfuit Episcopatu Argentinen-
& post captiuitatem quadraginta quatuor annis, cap-
parum profuit Ecclesiæ: aut ditioni suæ. Obiit apud Mo-
lesheim sextâ Octobrium, anni à nato Christo
ibidem sepultus.

LXXIV.

Conradus Baro à Butnang ex Thurgovia natus
gitur anno 1439 à maiori parte Capituli Argentinen-
vt succederet mortuo Gulielmo: Sed cum iam ille in
rum Ecclesiæ ductus, & pro more in aram positus esse
nente toto clero Hymnum Diuorum Ambrosii & Au-
stini: electus est interim summa festinatione, ab alia
tus Canonorum parte & equestri ordiis viris Ioan-
Baro ab Ochsenstein decrepitus & omnino valetudine
senex, surdaster etiam: hunc introducentes illi in ebra
summa Basilicæ, etiam in aram collocarunt, magnam
multu vociferantes contra Conradum legitime electum.
At Conradus vir natura mitis, placidus ac prudentissimus
videns quo res peruentura esset, nisi bona pace cedente
vocatis ad se Canonicis (à quibus electus erat) in hanc
tentiam oblato honore se iterum abdicauit, Si vellet Ec-
pitulum permittere liberam potestatem resignandi Ep-
scopatus, Ruperto Rheno Palatino vni videlicet ex Can-
nicis præsentibus, tum se ne detrimenti aliquid capiat
Ecclesiæ et Respub. pacato animo cessurum, ea tamē
addita vt sibi à Ruperto & Canonicorum senatu relinqueretur.

superius Mandatum Ruffachiana videlicet ditio liberè possidenda. Hoc consilium cum omnibus placuisset, Rupertus Rheni Palatinus assumptus est. Conradus Ruffachin occupans triginta duobus annis, ibi ut quiete ac pacifice sic etiam prudentissime ac vtilissime præsuit, omnibus acceptus, omnibus charus. Obiit anno 1471. duodecima Martii. Inde Argentinam vectus in summæ Basilicæ sacello D. Ioanni sacro, honorifice humatus, ac terræ mandatus est.

LXXV.

Rupertus Rheni Palatinus & Bauariæ dux, Stephani Palatini filius, à Conrado presentatus & electus, assumitur in Episcopum Argentinensem summo consensu totius cleri & populi Argentinensis: facta prius conuentione de vtriusque perpetua pace conseruanda, quando quidem priorum aliquot Episcoporum cum vrbe Argentinensi habitata dissensiones perniciosissimæ fuissent cum vrbi tum Episcopatu. Hac confederatione Haganoæ facta & confirmata, ingressus est Rupertus Episcopus Argentinam insigni pompa, anno adhuc Millesimo quadringentesimo trigesimo nono: comitabantur eum pater Stephanus & fratres ipsius, Comites item ac Barones viginti sex. Excipitur summis honoribus, introducitur in summam Basilicam, consecratur &c. Præsuit feliciter vtiliterque, & cum summa laude annis triginta octo, primum aliquo modo dissolutis moribus, postea vero gubernator optimus Oeconomus diligentissimus, Religionis custos ac propagator studiosissimus. Author concionum, quæ haberi sub eo sunt ceptæ in Basilica Cathedrali. Obiit anno domini 1478. in die S. Lucæ Euangelistæ: sepelitur in Tabernis Alfaria, vbi sedere plerunq; & habitare est solitus. Congessit diligentia sua gubernatione magnam auri thesauram, quem Episcopatu post se reliquit.

LXXVI.

Albertus Rheni Palatinus & vtriusque Bauariæ dux, filius Othonis ducis apud Nouum forum residentis,

antea summae Basilicae praepositus: eligitur mortuo Episcopo Ruperto, vnanimi totius cleri Argentinensis consensu anno Domini 1478. Praefuit optime & vtilissimè mensibus septem, mensibus nouem, diebus quinque. Erat princeps omnino non superbus, sed humilis, placidus, omnibus benignus, & iccirco etiam omnibus charissimus. Renouauit Eysenburgum castrum, vrbem facenti pene contiguum, Dagoberti Galliarum regis sedem ac domicilium. Reaedificauit etiam, & magnis sumptibus, egregie illustrauit arcem Dachenstein, item & Parrochiale templum in Tabernis Alsaticis, vbi in Collegio Canonorum sacellum etiam in quo sepulturam sibi praeparauit. Infensus ludaeis mediocritatem omnes e suo Episcopatu expulit: si sacerdotum concubinatus summus osor, & vindex: et si potuisset ei aliquis cantillare illud Catonae:

Turpe est doctori, cum culpa redarguit ipsum.

Religionis & pietatis studio nemini fuit secundus. cum summo omnium suorum luctu vigesima Augusti anni à nato Christo 1506. sepelitur in Tabernis Alsaticis in quo sibi viuus sepulturam adornat.

LXXVII.

Gulielmus comes de Honstein, Syluae Bacemidicae: eligitur vnanimi totius Canonorum summi Consensu nona Octobrium anni à nato Christo in Episcopum Argentinensem, cum iam vnus mensis & viginti dies post mortem Episcopi Alberti praeterissent. et si aetate nondum prouecta, tamen seuerus erat reipublicae Episcopatus inspector, & gubernator diligentissimus, & honestae conuersationis,

Nulla tempore non vere studiosus amansque:

Princeps mediocriter doctus, eximie prudens, facundus plurimum. Humilis apud se maiores: grauis vero & tantum placidus ac mitis erga se inferiores. Omnibus pauperibus

pios clemens, summe propicius ac benignus. Confirma-
 tus Bononia à Julio secundo P. M. Consecratur Argen-
 tinæ in Dominica Letare anni 1507. ab Ernesto Archiepi-
 scopo Magdenburgensi duce Saxonum, & Henrico Chu-
 zensi Episcopo Barone Henvensi, in presentia Diui Ma-
 ximiliani Imp. & multorum electorum ac Principum cum
 secularium tum Ecclesiasticorum Germaniæ. Consequi-
 tur regalia Haganoæ à Maximiliano Imperatore, quem ad
 Constantiensia Comitua euntem comitatus est. Ingres-
 sus est postea, Argentinam iuxta vulgatum ac receptum
 morem insigni pompa sexcentum & quadraginta instru-
 ctissimorum equitum, quarta Octobrium: Comitabantur
 cum, Philippus Marchio Badensis, & vnde viginti comites
 ac Barones. Excipitur à senatu Canonorum, à Senatu
 item Populoque Argentinensis vrbis honorificentissime.
 Præfuit prudentissime ac in summa ista suorum tempo-
 rum propter dissidium religionis difficultate, summa ani-
 mi moderatione: annis 35. Obiit (si recte memini) anno
 Domini 1541.

LXXVIII.

Erasmus ex illustri ac nobilissima semperq; libera Pin-
 cernarum de Lymburg familia & gente orrus, Canoni-
 cus Argentinensis & Bambergensis eximia virtute, erudi-
 tione ac sapientia præditus: successit in alteram vitam euo-
 cato Episcopo Gulielmo, concordibus totius summi Col-
 legii Argentinensis procerum suffragiis electus. Præest
 adhuc prudentissime hoc anno Domini Millesimo quin-
 gentesimo quadragesimo nono.

hhh 5